

[Ulrich.]

at forhandle om dette i et Udvalg, thi selv om der nu foreligger en Betænkning fra et kompetent Udvalg, som Justitsministeren har nedsat, er det dog ikke paa Forhaand givet, at dette Udvalg, bestaaende af Teknikere, paa alle Omraader er bedre indstillet end en Forsamling af praktiske Mænd, som et Rigsdagsudvalg jo bestaar af. Det er efter min Mening særlig interessant at læse de Bestemmelser, der er gældende for andre Lande, fordi man deraf faar det absolutte Indtryk, at vi herhjemme med den gældende Lov har været fuldt paa Højde med andre Lande, idet andre Lande, siden vi reviderede Loven i 1932, netop er kommet ind paa lignende Lovgivning som den, vi har.

Den største Betænkelighed ved at give Forkørselsret for Hovedvejene er vel nok den, at Hastigheden uvilkaarligt vil blive sat op. Man maa befrygte, at de Mennesker, som ved, at de færdes paa en Vej, hvor de har Forkørselsret, vil være mindre agtpaaagivende, end de er nu, og vil sætte Hastigheden op. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at Spørgsmaalet om øget Hastighed vil blive rejst i Udvalget, men jeg gaar ud fra som givet, at der ikke her i Rigsdagen fra nogen Side er Stemning for i al Almindelighed at forøge Kørehastigheden. Den er sikkert tilstrækkelig stor, naar man tager de snogede Veje, vi har i vort Land, i Betragtning. Med Hensyn til Gennemførelsen af de nye Regler, er der efter min Mening to Veje at gaa, enten, saaledes som i Belgien, at gennemføre dem med det samme over det hele og altsaa klassificere Vejene i Hovedveje og sekundære Veje eller at gøre det i flere Tempi, idet man begynder med nogle enkelte Hovedfærdselsaarer og, efterhaanden som man har indhøstet Erfaringer, udvider Systemet. Medens dette sidste maaske vil være det rigtigste for Landevejenes Vedkommende, er det mere tvivlsomt, om det vil være rigtigt at gaa den Vej for Byernes Vedkommende, men herom maa vi forhandle nærmere i Udvalget. Det er et Problem, som jeg synes, det er af stor Betydning at faa løst paa den rigtige Maade. En Ting vil jeg dog gerne sige paa nærværende Tidspunkt, og det er, at det for mig staar ganske klart, at en Ændring af de Bestemmelser, vi nu har, vil medføre en Del Ulykker, som man vilde undgaa, hvis man ikke lavede Bestemmelserne om.

Angaaende Afmærkningen er jeg enig med Udvalget i, at alle Biveje maa have en tydelig Afmærkning ved deres Udmunding i Hovedvejene, men jeg er ikke enig

med Udvalget, hvad angaar den udstrakte Afmærkning af Hovedvejene. Det forekommer mig, at en tydelig Afmærkning af Hovedvejen, hvor den begynder, og hvor den slutter, maa være tilstrækkelig, og hvis man endelig yderligere vil have nogen Afmærkning, har vi jo vore Kilometersten dertil, men lad os dog være fri for hver 200 m paa vore Hovedveje at faa anbragt en hel Bunke Sten, som skal angive, at disse Veje er Hovedveje, idet der herved vil komme et Moment ind, som kan bevirke Fare, naar Automobilet kører ud paa Rabatten og maser paa disse Sten. Aldeles bortset fra, at Anbringelsen af en saadan Mængde Sten vil bevirke — der var en Ting, jeg vilde bemærke, det har jeg glemt, men ganske bortset fra andre Ting vil en saadan Foranstaltning koste en hel Bunke Penge. Jeg synes, man skal spare denne Udgift, hvis man kan det. Vi har jo i Forvejen vore Kilometersten, og i Udlandet giver man dem ofte en eller anden Farve paa Hovedet, det kan vi ogsaa gøre. Der indvendes saa, at Kilometerstenene kun staar paa den ene Side af Vejen, man naar man kommer kørende og har Udsigt et langt Stykke frem, kan man dog se disse Sten, hvad enten de staar i den ene eller den anden Side. Imidlertid kan vi jo tale om dette i et Udvalg; det maa jo være Meningen, at man vil løse Opgaven paa den mest formaalstjenlige Maade og spare Udgifter, naar det kan ske uden at svække den Foranstaltning, man træffer.

Idet jeg tilsiger mit Partis velvillige Behandling af Lovforslaget, udtaler jeg Haabet om, at man i et Udvalg maa naa til en Løsning, der skaber større Færdselsikkerhed og nedsætter Antallet af Ulykker paa vore Veje.

Steen: Vi beskæftiger os her med et af de Lovgivningsomraader, hvor man altid kan være sikker paa, at Interesse er til Stede, og saa snart man rører ved noget af dette, rejser sig en Diskussion om en Række andre Problemer. Det er vel naturligt at det maa være saadan alene af den Grund, at Færdselen jo stadig foregaar under forskellige Former og i forskelligt Omfang, og jeg gaar ud fra, at det er i Erkendelse heraf, Justitsministeriet i 1935 nedsatte et Udvalg med den Opgave at gennemgaa Færdselsloven og stille de Forslag til Ændringer, som Tiden og Forholdene kan have gjort rimelige. Med en prisværdig Hurtighed har det paagældende Udvalg stillet Forslag om, at visse Veje betegnes som Hovedfærdselsaarer, og at de, som færdes paa